

„Requiem aeternam dona eis Domine, et lux perpetua luceat eis”

Gondolatok a diszkó-tragédia után

Az elmúlt húsz év bűneinek egyik legsúlyosabbja történt szombaton éjjel. Mondhatnám azt is, hogy az elmúlt húsz év bűneinek a keresztmetszete az, ami történt. Ártatlan emberek, fiatal lányok haltak meg értelmetlenül, és ártatlanul. Beleborzongok, ha ennek a drámának az okait keresgélem. Mert csak okokat lehet keresni, magyarázat és vigasz erre nincs.

Ha valaki megkérdezné, hogy ki a hibás, ki a felelős ezért, akkor legelső sorban az elmúlt húsz év liberális-kommunista demagógiáját, és felelős állami vezetőit, lelketlen és alávaló politikusaikat említeném. Az önös érdekeket, a saját zsebeiket szolgáló ócska senkiháziakat, akik „demokratikus” választásokon nyerték el a lopáshoz, a gyilkossághoz, az erkölcsstelenség társadalmi terjesztéséhez való jogot – igaz, a kampányokban nem ezeket ígérték. Am, ígéret ide vagy oda, húsz év alatt nem volt egyetlen olyan politikus sem(!), aki azt tette volna, amit ígért, akinek a nemzet, a fiatalság, a tudás, a nevelés lett volna a célja. Az SZDSZ, majd Hiller István teljesen lezüllesztette az oktatást, sőt, a tanári pályára is félművelt és félig képzett senkik kerültek a kommunista-liberális züllesztés okán.

Igen, a liberalizmus átka az, ami halálba kergette ezeket a fiatal áldozatokat. Mert átértékelődött a zene fogalma, a kultúra fogalma, a szeretete, az erkölcs, a hit, s mindené, amitől az ember, ember volt... Átértékelődött a nevelés, a rend, a jog és kötelesség, a tisztelet, a szófogadás... bár ez utóbbit ma már nem is ismeri a fiatalság – a gyermekek – kilencven százaléka. Minden „modern” lett, minden megváltozott a vörös-liberálisok szellemi és lelki diktatúrájának következtében.

A „rendszerátalakító” még reménykedett az, aki hitt a rendszer megváltoztatásában. Reménykedett abban, hogy lesz hit és erkölcs az iskolákban, hogy egy olyan Magyarország épül, amelyben élni lehet, amelyben a kommunista diktatúra alatt elgondolt az életünket. De nem lett, nem épülhetett olyan csodálatos Magyarország, mert a döggelűk, azaz, a liberálisok és a gazdasági hatalommá változott kommunista politikai hatalom (Antall József súlyos bűne révén) és a balga társadalom elutasította mindazt, amitől egy állam tisztességes utódokat nevelhetett volna. Nem kellett többé kettes sorokban sorakozni az iskolák folyosóján a tanítás előtt és után, nem kellett többé a tanárt tisztelni (ma már többnyire nincs is miért!), nem kellett többé a szülői tiszteletet emlegetni, mert a gyerekeknek csak joguk lett hirdetni, a művelőknek pedig joguk sem maradt ahhoz, hogy fegyelmezzenek és megköveteljenek a tanulóktól bizonyos ismereteket, házi feladatokat. Már a kommunista sőpredék eltörölte a művészeti oktatást, a zenét, s megszűntek az iskolai énekarok ahol a közös, többszámú éneklés olyan szellemi és lelki táplálékot biztosított Monteverditől Farkas Ferencig, amely él-

ményt semmivel sem lehet pótolni. Az értéktelen értéké, az érték értéktelenné vált a beteg agyú liberálisok (jobbára a volt AVH-sok utódainak) szellem, és jellem nélküli világában. S mindezt túrte, olykor támogatta, s nem megváltoztatta az Antall József és Boross Péter vezetete nemzeti kormány... Most meghalt két kiváló diák, s egy huszonéves fiatal. Haláluk fajsúlyos, kemény figyelmeztetés a társadalom és annak vezetői számára.

Kormány szinten is újra kell(!) értékelni az oktatás ügyét, a gyermekjogokat, a művészeti és vallási oktatást, s arra kellene törekedni, hogy megismertessük a fiatalokkal az értéket, az igényességet, a magasabb rendű élvezeteket. Nem a foci az és az egyéb sport az első, hiszen az ép testhez az ép lélek is hozzátartozik. A lelket pedig a valódi értékek, a tényleges és magasabb rendű élvezetek fejlesztik. Be kell vezetni újra az erkölcsöt, és mintegy a legkomolyabban vett tantárgyat kell kezelni, számon kérni a diákoktól. Ugyanis, amíg ez nem történik meg, addig a kormány és a képviselők egyre többször fognak gyertyát gyújtani saját áldozataik halálának emlékére haláluk helyszínén. És ez nem elegendő!

Van még tanulsága ennek a tragikus éjszakának. Ezernyi... tanulmányt lehetne írni az okokról, és a következtetésekről. A lényeg azonban az, hogy e három halott fiatal az elmúlt húsz év összes politikusaának személyes áldozata! Kivált a liberális és a kommunista bűnözőkéi.

Turizmusról beszélünk manapság sokat. Vendéglátásról. Ám, ez a drámai eset is igazolja, hogy a magyar turizmus és vendéglátás nem a vendégek, hanem a vendéglátók miatt állt le, csökkent tragikus. Hiszen ebben a drámában a vendéglátók kapzsiságának a keresztmetszete is benne van. Országos szinten... De tovább megyek. Benne van ebben a tragédiában az összes vállalkozó kapzsisága is, és a „találékonyosság”, amely most is megmutatkozott... „a külsős a hibás”... mi mossuk kezeinket. A pénz a művelten, kulturálatlan és érzéketlen ember kezében fegyver, ostor, gyilkos szerszám. S ma milliós létszámú műveletlen, de pénzzel teli ember él ebben az országban, akiket nem lehet törvényekkel – ma érvényben lévő törvényekkel – rendre tanítani, mert vagy megveszik a hivatalnokot, vagy utal sem éri a törvényt betartatni hivatott szerv. Ahhoz, hogy rend legyen pár napig ebben az országban egy-egy területen, embereknek kell meghalniuk... Elképesztően szörnyű ország ez, elképesztően szörnyű és ostoba társadalomban élünk.

Igen, ezernyi kép, ezernyi baj és probléma „ugrik be” az embernek a szombat éjszakai tragédiát végiggondolva. A végkövetkeztetés mindig ugyanaz. Isten, hit, és erkölcs nélkül katasztrófába torkollik minden. A társadalom, az ifjúság, Magyarország, a nemzet és a világ. Az ember hátat fordított a normális morális életnek, a léleknek, mert erre sarkallta a kommunista diktatúra, erre nevelte húsz év alatt az emberiség alja, a liberális eszme és az azt képviselő politikusok, tanárok és miniszterek, akiknek már a nevét is el kellett volna felejtenünk, miután halálra ítélték és kivégezték őket. Mert ezek a politikusok megtorolhatatlan sokat vétettek Magyarországra, a magyar nemzet és a világ ellen, Hitler és Sztálin együtt a vöröskhmerék vezetőivel sem ártott annyit a világnak, mint a liberalizmus, a liberális gondolkodásmód, a „csak te vagy a fontos” eszméje és szellemisége, az egyházellenesség, az Istenről erőszakosan eltávolító stílus. És ideérteztünk gyászoló, döbönt barátaim! Három érték, életét még el sem kezdő fiatalnak kellett ismét meghalnia. Az elha-

zudott rendszerváltás, és az azt követő politika, és politikusok áldozataiként. Hiába az vendéglátóhelyek ellenőrzése, hiába minden... őket nem lehet már visszahozni. S túrni sem lehet tovább azt, ami e kis hazában, és a kerti budi aláig sülyedt Európában van.

Fel kellene ismerni végre Krisztust, az alapvető erkölcsi követelményeket, amelyek Krisztus kereszthalála és feltámadása óta beváltak. Meg kellene ismerni a szeretetet, az egymás iránti elkötelezettséget. El kellene kezdeni imádkozni, s meg kell tanítani gyermekeinket is erre. „Hit nélkül sem élni, sem alkotni nem lehet” – énekelte Szőrényi Levente egy régi dalban. S ez a régi dal máig figyelmeztetés mindannyiunk számára.

Most amikor búcsúzunk e három fiatalról, álljunk meg egy perc-re s kérjük a Teremtő Istent, hogy ebből a posványból, ebből az örült és lélek nélküli világból vezesse vissza a nemzeteket, a magyarságot arra az útra, amelyen járt, s amelyről letérve eltévedt. Amikor búcsúzunk ezektől az életteli, illatos, virágzó, de idejekorán letört virágszálaktól, eszembe jut egy ima, amelyet nap-nap után el kellene mondanunk:

„Oltalmad alá futunk Istennek szent anyja,
Hogy, könyörgésünket meg ne vedd szükségünk idején,
Hanem oltalmaz meg minket minden veszedelemtől,
Mindenkor dicsőséges és áldott Szűz!
Mi asszonyunk, mi közbenjárónk, és szószólónk!
Engeszteld meg nekünk Szent Fiadat,
Ajánlj minket Szent Fiadnak,
És mutass be minket Szent Fiadnak!
Amen”

Mindazokat kérem, akik hivatalból, vagy érdeklődőként olvasták fenti gondolataimat, gondoljanak arra: – ha nem változtatunk a fiatalság helyzetén, ha nem képzünk értelmes okos, lélekben és testben hivatásuknak élő pedagógusokat, ha nem fordulunk Isten felé e hatvanöt százas és nemzetromboló év után, akkor gyermekeink is áldozatokká lesznek, mint ahogyan áldozattá váltak a nemzet, és Európa egyaránt. A mi áldozatunkká... mert a felelősség az utókor iránt nem áthárítható. A jelenért és a jövőért mi vagyunk a felelősök. Politikusok, törvényalkotók, törvényhozók, írók, értelmiségiek, tudományos munkatársak, jogászok... Krisztust, a kereszténységet – még ha ma oly nagy divat is –, nem szűnyellni kell, hanem kérni, élni vele. A hitet sem kell szégyellni, hanem élni kell a hit lehetőségével, bármilyen nevelés az előtt, akik még nem ismerik a hit erejét és oltalmát. Gondolkodjatok tehát politikusok, és felelős országvezetők. Mert mostantól egy gyertyagyújtás és bizonyos törvények felülvizsgálata semmit sem ér. Azonnali új oktatási törvényen és megfelelő ellenőrzésen, rendőrségi és igazságügyi szervek tekintélyének visszaállításán, és a renden magán. Mert mostantól, ha áldozatokká leszünk, vagy lesznek gyermekeink, Titeket nevezhetnek a megmaradtok gyilkosoknak... és Ti is odaálltok majd Isten elé – ha hiszitek ma még, ha nem –, aki igazságosan ítél majd és ha ismernétek a Bibliát, tudnátok, hogy az, az ítélet milyen lesz számotokra, ha a népet, a nemzetet sanyargatjátok, s meg nem véditek. Három halottunk van, három, akik a nemzet halottai, a politika és a politikusok áldozatai.

Nyugodjanak békességben!

Stoffán György

„Felelősségre vonásom” a kereszténység és a magyarság védelméért

Döböntem olvasom a hozzám írt levelet, amelyet papbarátom fogalmazott meg. „Utóbbi két cikked stílusa nagy port vert fel...” – írja. Ez utóbbi két cikk lapunk hasábjain megtalálható. Az egyik Orbán Viktor strasbourg-i beszédével kapcsolatos, a másik a budapesti diszkóban történtek által megfogalmazódott gondolatokat tartalmazza. Mindkét cikk mondanivalója, hogy a kereszténység, a Krisztus-követés nélküli világ értelmetlen, s vissza kell térni a klasszikus értékek és Krisztus parancsai által mutatott útra mind Európának, mind a Kárpát-medence magyarságának. És ez ma, aggódó katolikus papbarátomnak telefonálható rosszakarók és álszentek szerint, stílusában nem elfogadható.

Igazuk lenne? Nem szabad sőpredéknek nevezni a kommunista liberális sátnástákat? Stílusatlanság volna „kreténnek” nevezni a Magyarországot ócsárló, keresztényellenes hazudozó uniós képviselőket? Netán helytelen név szerint megemlíteni azokat, akik felelősök a rendszerváltás utáni időszak tragikus rossz politikájáért? Szalonképtelen lehet azokat elmarasztalóan fölemlegetni, akik 1945 után katasztrófába sodorták az országot, akik papok ezreit mérszárolták le, akik hívó emberek százezreit tették nyomorékká, földönfutóvá, vagy menekültté? Vagy az lehet kifogásolható, hogy akik ma Magyarországot ellen magyar állampolgár létükre uszítanak és gyűlöletet keltenek Európában, azokat hazaárulónak neveztem, s megemlítettem, hogy a hasonló cselekedetekért egykor – joggal – kötél járt? Isten tudja hát, hogy mi az a stílusjeggy, amely problémát okozott a papbarátomnak levelet író, telefonálható ostobának, álszenteknek, szemfogató liberálisoknak. Ezek után elgondolni sem merem, hogy miként reagálna a társadalom eme álszent, aljasul nem szemtől szembe, hanem a hátam mögött levelezgető, mőszeroló része, például Mindszenty József, Márton Áron, Ordass Lajos, Ravasz László, P. Boross Fortunát ofm, vagy esetleg Prohászka Ottokár, Debreczeni Sixtus, dr. Fűzy Sándor magatartására, szavaira, írásaira. Hová telefonálgatnának, e kiváló keresztény vezetők ellen azok, akik ma igyekeznek engem elhallgattatni?

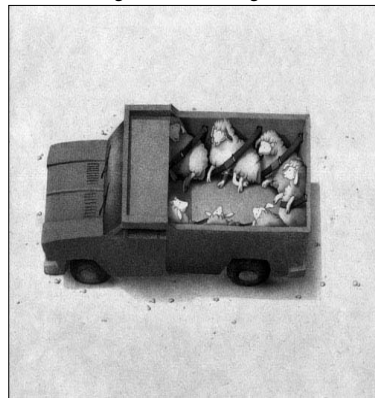
A tudatlan ember úgy értelmezi a kereszténységet, és a keresztény életvitelt, hogy a Krisztus-követő emberekkel, csoportokkal bármit meg lehet tenni, mert nekik kötelező a krisztusi szere-

vetőin, az iskolán. Hiszen nem Isten fordult el az embertől, hanem az ember tiltotta ki Isten saját életéből. Hogyan lehet egy erkölcsiben leromlott társadalomnak megmutatni, hogy mi a rossz, hogy kik, hogyan csalták meg, hogy kik vezették rá arra, miszerint lelkiismeret furdalás nélkül megölje, megölheti önmaga jóléte érdekében saját magát, hogy szembe forduljon a józanésszel, az erkölccsel, magával Istennel?

Csak a társadalom saját stílusában, vagy annál kissé cizelláltabban. Ha a stílus maga az ember, ezt vállalom. Nem vagyok szent, nem vagyok szelíd, mert ebben a világban szentnek csak a kolostorok mélyén lehet maradni. Kint harcolni kell, Krisztus hadseregévé kell válnia minden keresztény embernek, mert körbevette a keresztényeket a sátni gonoszság, amely nem kíméli nemzetet, életet, erkölcsöt, hitet. S az a keresztény, akinek ez a harc nem tesz, vagy kard helyett e végső küzdelemben megértően szemléli keresztény felebarátai le-mészárlását, az a sátni szolgája, nem a jézusi parancsokat, nem az evangelizációt, nem Isten-t. Mert az alázat nem azonos a birkatermészetel. Isten és az emberek iránti alázáttal kell ma kemény harcot vívni. Nem kell ehhez gyűlölni az ellenséget, de kötelező megmutatni a helyes utat olyan stílusban, amely érthető, egyszerű, és hazugságmentes.

Megrótt tehát papbarátom, mert egyeseknek nem tetszik a stílus, amelyen azonban nem változtatok. S ajánlom mindazoknak, akiknek nem tetszik, ne olvassák írásaimat. S gondolkodjanak el azon, mennyit ért az elmúlt húsz év alatti ilyen-olyan tiltakozás, felháborodás... a szép, pallérozott stílusban megirt és aláírt közlemények és tiltakozások száza. Semmit. Tehát, saját stílusomban fogom ezután is védeni saját Római Katolikus Egyházamat, Nemzetemet, Hazámat. Saját stílusomban fogom Krisztus tanításainak elfogadására sarkallni a társadalmat, szembe állítva írásaimban ostobaságainak és ellenségeinek látható és tragikus eredményeivel. Viszont a Krisztustól tanult stílusban imádkozom azokért, akik ostobán és mélyről jövő rosszindulattal áskálódnak „keresztényként” a kereszténység és a nemzet védelmében leírtak okán - ellenem. Százas viselkedés. Nekik is vissza kellene térniük Jézus tanításához.

Papbarátomnak pedig köszönöm, hogy az ellenem irányuló aljaskodás következményeképpen, jószándékú figyelmeztetésben részesített, amely után leírhattam ezeket a gondolatokat. Nélküle ugyanis nem jutott volna eszembe mindez, pedig mint látjuk, szükséges volt leírnom. Itt is igaz tehát a régi szólás, miszerint: „Isten útjai kifürkészhetetlenek”.

Megrótt tehát papbarátom, mert egyeseknek nem tetszik a stílus, amelyen azonban nem változtatok. S ajánlom mindazoknak, akiknek nem tetszik, ne olvassák írásaimat. S gondolkodjanak el azon, mennyit ért az elmúlt húsz év alatti ilyen-olyan tiltakozás, felháborodás... a szép, pallérozott stílusban megirt és aláírt közlemények és tiltakozások száza. Semmit. Tehát, saját stílusomban fogom ezután is védeni saját Római Katolikus Egyházamat, Nemzetemet, Hazámat. Saját stílusomban fogom Krisztus tanításainak elfogadására sarkallni a társadalmat, szembe állítva írásaimban ostobaságainak és ellenségeinek látható és tragikus eredményeivel. Viszont a Krisztustól tanult stílusban imádkozom azokért, akik ostobán és mélyről jövő rosszindulattal áskálódnak „keresztényként” a kereszténység és a nemzet védelmében leírtak okán - ellenem. Százas viselkedés. Nekik is vissza kellene térniük Jézus tanításához.

Papbarátomnak pedig köszönöm, hogy az ellenem irányuló aljaskodás következményeképpen, jószándékú figyelmeztetésben részesített, amely után leírhattam ezeket a gondolatokat. Nélküle ugyanis nem jutott volna eszembe mindez, pedig mint látjuk, szükséges volt leírnom. Itt is igaz tehát a régi szólás, miszerint: „Isten útjai kifürkészhetetlenek”.

Megrótt tehát papbarátom, mert egyeseknek nem tetszik a stílus, amelyen azonban nem változtatok. S ajánlom mindazoknak, akiknek nem tetszik, ne olvassák írásaimat. S gondolkodjanak el azon, mennyit ért az elmúlt húsz év alatti ilyen-olyan tiltakozás, felháborodás... a szép, pallérozott stílusban megirt és aláírt közlemények és tiltakozások száza. Semmit. Tehát, saját stílusomban fogom ezután is védeni saját Római Katolikus Egyházamat, Nemzetemet, Hazámat. Saját stílusomban fogom Krisztus tanításainak elfogadására sarkallni a társadalmat, szembe állítva írásaimban ostobaságainak és ellenségeinek látható és tragikus eredményeivel. Viszont a Krisztustól tanult stílusban imádkozom azokért, akik ostobán és mélyről jövő rosszindulattal áskálódnak „keresztényként” a kereszténység és a nemzet védelmében leírtak okán - ellenem. Százas viselkedés. Nekik is vissza kellene térniük Jézus tanításához.

Stoffán György